

NÄR DU LÄSER DETTA är det ett tag sedan vi skildes och 10:e Älvsborgskompaniet lever bara kvar i våra minnen. Vi är åter i Sverige och den normala vardagen. Några kanske redan är ute på en ny mission eftersom det är lätt att få mersmak när det gäller FN-tjänst.

Att summera en hel mission på en eller två sidor är en omöjlighet. Det skulle behövas en bok enbart för vårt kompani för att få med allt vi upplevde tillsammans.

Utbildningen startade i september 1994. Vi träffades för första gången på Kråks skjutfält där större delen av utbildningen genomfördes.

Kunnig och ambitiös personal från BA 01 skulle ge oss miljöträning och framförallt öva oss i "worst case". Under denna tid var det nog inte många som såg alla OP-dygn, utan något att rapportera, eller all meningslös väntan i de olika checkpointarna framför sig.

I mitten av utbildningsperioden fick vi plötsligt meddelandet att BA 02's 10:e kompani hade fått en vecka på sig att utrymma campen i Bosnien. Den skulle användas som flyktingläger av UNHCR. När vårt kompani lämnade Tuzla så hade det ännu inte kommit några flyktingar till den gamla campen...

Jag själv och QM (Lt Tinnberg) fick åka ner en vecka före kompaniets första rotation för att leta upp en ny camp. Efter många rekar och förhandlingar (som i de flesta fall stupade på kostnader eftersom bosnierna hade lärt sig att suga pengar ur FN) hittade vi gruvan i Brgule.

Campen såg, vid första anblicken, inte så mycket ut för världen. Värmesystem, avlopp med mera hade inte använts på två år.

Att få stället att fungera som ett ”minisamhälle” var inte gjort i en handvändning.

Inledningsvis krävdes det en ordentlig sanering av platsen. Därefter iordningställdes förläggningssutrymmena och nästa steg innebar en plutonsvis förflyttning från TAB:en.

Alla på kompaniet bidrog till att bygga upp campen och det resulterade i att vi kunde lämna över en bra camp med ytterligare utvecklingsmöjligheter till avlösande kompani. Camp Sleipner är vårt gemensamma minnesmärke i Bosnien.

Andra projekt, som berörde all personal, var ombyggnationen och modifieringen av våra OP:n. Vid dessa små nästen skulle säkert många av oss kunna genomföra ytterligare en mission...

Bristen på materiel kännetecknade campflytten och OP-byggnationen men vi lyckades nå bra lösningar med tillfällig materiel. Här visades åter fördelen med vårt svenska värnpliktssystem.

Ibland var ni så heta så att vi tvingades bromsa er framfart! Det hände ibland att vi var för sent ute - till exempel när ivriga mannar raserade innerväggen i den blivande puben.

Den kanske viktigaste uppgiften för oss var den humanitära hjälpen. Vi gjorde saker som inga andra kompanier utförde - till exempel insamlingen av pengar i Borås. Pengar som gick till inköp av skor avsedda framförallt för barn. Vi byggde upp ett kontaktnät som vi utnyttjade för att kunna genomföra verksamheten.

Ibland hade vi så mycket på gång att vi tvingades låna ihop resurser (exempelvis lastbilar) från andra förband för att kunna lösa uppgifterna. Alla på 10:e kompaniet var engagerade i denna verksamhet som bidrog till att den enskilda människan fick det lite drägligare i sin tillvaro.

När man tänker tillbaka på tiden i Bosnien så märker man att vi har blivit många upplevelser och erfarenheter rikare. Det fina med det är att vi tillsammans delar dessa erfarenheter och minnen, något som ingen kan ta ifrån oss. Denna samhörighet kommer alltid att finnas hos oss var helst vi möts.

Höjdpunkter vi alla minns är säkert julfirandet med 70 olika rätter på bordet och Gordon som var alla soldaters egen tomte. Eller nyårsfirandet med Ståhls oslagbara hatt och Kapten Ågrens poetiska nyårstal. Ja, det är många tillfällen som man inte skulle vilja vara utan.

Pricken över ”i:et” var nog ändå vår medaljparad. Stilig, rolig, med god mat och fantastisk underhållning av Ksp-bandet med Kapten Johansson och QM i spetsen. I sammanhanget vill jag framföra ett särskilt tack till kokgruppen som förgyllde tillvaron för oss alla och möjliggjorde dessa höjdpunkter.

Ta väl vara på er allihop och utnyttja erfarenheterna från tiden i Bosnien på ett positivt sätt i ert fortsatta liv och leverne.

Tack alla ni på 10:e Älvsborgskompaniet för ett utmärkt arbete!

Lev väl, kamrater, hälsar

Major Olsson och Kapten Johansson

Det blev mycket bra!

Efter fem veckors utbildning, mestadels på Kråks gemytliga skjutfält, bar det av mot Bosnien. Resan från Split vid Adriatiska havet till Tuzla kändes som ett äventyr i sig; längs de smala, vindlande vägarna såg vi krigets förödelse. Trötta anlände vi till 10:e kompaniets tillfälliga camp på Tuzla Airbase. De flesta av oss var nog spända, nervösa och förväntansfulla.

Vi räknade med att om man trampade på icke hårdgjorda ytor skulle man få benen bortsprängda. Vi väntade oss dagliga granatregn över våra blå hjälmar. När det blev ett granatnedslag några hundra meter från campen tänkte nog många att ”nu börjar det”, även om Fk ”Lillöken” Larsson redan verkade mest orolig för leavestopp!

För det allra mesta var det mycket lugnt och vi blev positivt överraskade av de glada ansikten och vinkande barn som mötte oss nästan var vi än åkte.

Överlämningen från BA 02 kanske hade en del i övrigt att önska men alla hittade snabbt sin plats och löste sina uppgifter på ett bra sätt.

Den 16 oktober inleddes flytten till vår nya camp i Brgule, nordväst om Tuzla. Förbättringsarbetena där fortsatte under hela missionen. Arbetet sysselsatte dem som inte var upptagna med annat.

Tiden gick fort och snart var det dags för den första leaveomgången. Vips hade dryga två månader gått.

Kompaniets två OP:n sägs vara bland bataljonens bästa. Visst trivdes vi bra ute på OP, särskilt när vi fick TV och video att fördriva tiden med.

Under hösten var det ganska livlig aktivitet vid OP:na och rapporterna blev fylliga. Efter årsskiftet var det mycket lugnt fram till mitten av mars.

Tango 18 byggdes om lagom till vår hemresa och planer fanns på en utbyggnad av Tango 22. Våra efterträdare fick riktiga lyx-OP:n.

Som alla minns hade vi, på grund av den begränsade rörelsefriheten, svårt att patrullera och besöka OP:na och OPT:na Tango 20, 24 och 26 bemannades endast vid behov.

Den kanske roligaste uppgiften var våra humanitära aktiviteter. Visserligen är det inte UNPROFOR:s uppgift att förmedla hjälp men eftersom kompaniet hade tid och möjlighet hjälpte vi civilbefolkningen med det vi kunde. När vi besökte skolor, flyktingförläggningar och byar nära konfrontationslinjen så kände vi alla hur mycket vi betydde för befolkningen.

Julen firades med ett julbord av världsklass och en populärare tomte än Lt Krmic går nog inte att finna.

Nyårsafton innebar middag hos våra danska kamrater på QL. Året avslutades med en närlysraket efter nyårsspex och tal av Kapten Ågren.

Under blockaden som drabbade NORDBAT 2 visade Charlie att det går bra att hålla ut 22 dagar på Tango 18.

När den sista leaveomgången hade kommit tillbaka var det dags för en ståndsmässig medaljparad - ett av få tillfällen då det gjordes avsteg från "två-öls-regeln".

Samtliga plutoner genomförde soldatprovet, en marsch genom vårt kuperade kompani-område, som gick bra förutom lite skoskav.

Fältartisternas besök var bejublat och vissa släppte loss med ”stage-diving” - en kanonkväll för både oss och gitarristen Håkan...

När dessa rader skrevs så återstod bara slutvård och överlämning till BA 04. Vi hoppas de får en bra mission och att de är nöjda med campen och OP:na.

Efter förutsättningarna gjorde vi så gott vi kunde och tycker nog att det blev ”jako dobro” till slut.

Nedtecknat av baron von Lillieström och Jörgensen

"Kampen"

Efter några OP-dygn är man trött, särskilt om det varit lerigt och blött;
Då lägger vi alla på en rem, för det är alltid skönt att komma hem;
Hem till Camp Sleipner vi åka, där har vi många vänner att råka.
Vid Post Ett står Vlasko och skäller, förutom när han bara gnyr och gnäller;
Post Två ligger högt uppför en trapp, tack för att till sist vi sitta där slapp.
Post Tre ligger tyst och öde, vid Post Fyra ett ständigt bombanflöde;
Grabbarna på vårt sing-sing, håller reda på allt och ingenting.
Precis som Tango Lima tre, med näsan upp och hjälmen på sne';
Där går någon med ett leende så brett, självklart är det Tango Lima Ett.
JR Ewing har ju samma style, alla faller för hans smile;
Till disk och städning har vi yxor, liksom en som tvättar våra byxor;
Vid lunch och middag matsalen lockar, för vi har bataljonens bästa kockar;
Ett containerbygge ligger breve, dit kan man gå och se på teve.
För att vattnet inte genast ska ta slut, får man duscha högst en minut;
Ur avloppsbrunnen exkrementer tränga, där vill kompanichefen skiten spränga.
Golvet i vår fyshall lutar, svårt när man efter bollen kutar;
Men hellre än att gå och frysa, vill jag sitta i vår mäss och mysa.
Fast i Yxet blir det inte mycket söl, för vi får bara dricka två små öl;
Efter något dygn på campen eller så, åker vi gärna till Tango Tjugotvå;
På OP:t får man en liten frist, för livet på campen är bara trist...

Dagboken

Vad är det som gör att man lämnar tryggheten i Sverige och åker ner till ett krigshärjat land? Det finns nog lika många svar på den frågan som det finns FN-soldater.

JK 03 var den första missionen för mig, även då med Major Olsson som kompani-chef. Erbjudandet om BA 03 kunde jag inte tacka nej till. Soldatlivet och gemenskapen lockade.

Väl hemkommen efter en mission försvinner successivt många av ens små minnen, men med hjälp av dagboksanteckningar kan man dra sig till minnes av de detaljer som försvunnit. Jag tänker härmed dela med mig lite grand av mina anteckningar, gjorda under vår tid på Tango Lima.

7 september 1994

Dags att stiga upp, klockan är 05.00. Sträcker på mig och vänder mig på sidan, bara för att möta två underbara blå ögon som ligger och tittar på mig. Jag stiger upp och gör mig i ordning medan min älskade ordnar med frukosten. Vi pratar lite och tiden rusar iväg. Dags att gå, rättar till uniformen och sätter på mig basker blå. Nu känner man sig hel igen. Ett sorgset farväl och tårarna är inte långt borta. Väl på plats i Skövde står grabbarna i smågrupper och diskuterar, en del har köpt nya kängor och en del viftar stolt med sina nyinköpta knivar. Ett par grabbar berättar om förhållanden som spruckit.

Vi väger in vår packning och lastar sedan upp den på lastbilsflaken. Vid uppställningen berättar kapten Johansson att campen skall upprättas på ett fabriksområde strax utanför Tuzla. Vidare berättar han att det var ett par minus grader och snöfall där nere.

Kontraktsskrivning sker vid 13.00 tiden. Några av killarna läser inte kontraktet och direkt kommer kommentarerna - Olsson, du skrev just på ett treårskontrakt utan lön.

Nästa hålltid är 16.30 och efter det sticker vi upp till stan. Här möter man allas blickar. Allt från beundran till förakt. Själv känner jag stolt och stark, vi är ett bra gäng. Kvällen avslutades med ett biobesök, vi var ca 40 FN-soldater i salongen.

8 september 1994

Revelj 05.00. Äntligen är vi på väg. Hämtar ut Ak5, skyddsväst och hjälm därefter uppställning. Ett tal hålls av någon överste och hela Bravo, Charlie, delar av Echo och staben är redo för avmarsch.

Framme på F7, Sätenäs, äter vi medhavd frukost. Första omgången åker iväg i Hercan nästan direkt, vi andra får vänta tills 09.30. Vi ilstar och det är trångt, mycket trångt. Kamerornas blixtar går varma. - Var är flygvärdinnorna, jag vill handla lite tax-free. Kommentarererna är igång. Motorerna bullrar igång och vi sätter på oss hörselkåporna. Flygkaptenen upplyser oss om att flygtiden är beräknad till 3 tim och 20 min. Vidare så är vädret 20 grader varmt i Split, färdvägen går över Göteborg-Hamburg-München-Slovenien och längs Adriatiska kusten fram till Split. Hercan lyfter och vi sätter oss till rätta, tar fram böcker, freestyle, andra slumrar in direkt. Bullret är öronbedövande och sittställningen är obeskrivbar. Så ofattbart, i förgår låg man i ett varmt skumbad med sin älskade, gott vin, levande ljus och dämpad musik.

Om ett par timmar befinner man sig mitt inne i ett inbördeskrig och riskerar sitt liv. Märkligt. Vi har flugit ca 20 min då kaptenen talar om för oss att vi har ett problem med flygplanet och att vi måste vända tillbaka.

Vi landar och ett par brandbilar står redo. Vi lastar ur och får vänta på ett nytt plan. Passar på att äta det medhavda lunchpaketet som består av en torr kycklingbit, en renklämma, fyra brödskivor, en bit gurka, ett äpple och 3dl mjölk. Medan jag antecknar i min bok kommer Löjtnant Waller fram och undrar om jag skriver mitt testamente.

Vid 12-tiden gör vi ett nytt försök och landar utan problem i Split. När avsittning kommenderas, rusar alla mer eller mindre ut ur planet. Orsak, tre och en halv timme utan möjlighet att urinera.

Vi passerar passkontrollen och blir tilldelade transportmedel. Bravo och staben i turistbuss, Echo Charlie på lastbilsflak och Foxtrot Golf Charlie i SISU. Placerar mig i skytteluckan och njuter av solnedgången och det vackra landskapet när vi glider fram längs kustvägen mot Makarska. Plötsligt är det jättelång kö på den smala vägen, vad som inträffat blir vi snart varse om. En fransk FN-lastbil har kört rakt in i en restaurang. Vi rullar vidare och det är nu mörkt och kallt så jag hoppar ner i vagnen och drar igen luckan. Somnar in men vaknar av att det luktar diesel, det visar sig vara en bränsleslang som gått sönder och vi blir tvungna att byta fordon.

Vid 19-tiden kom vi äntligen fram till hotellet, här fick vi en efterlängtd middag, ett parti biljard och en Tuborg sedan var det dags att sova.

16 september 1994

Vårt pass uppe på T-22 är idag 19-07, vi gör upp en liten lägereld, kăkar kex och småpratar.

Vid 22.30 går jag, West och Svensson och lägger oss. Jag och West ligger på varsin sida på golvet i PBV:n, Svensson ligger ovanför mig på stolarna. Det är jăkligt trångt, jag har Svenssons fôtter i ansiktet och jag kan röra mig ungefär en cm i sidled. En vagnträff i detta läget hade inte varit roligt, utanför hörs detonationer och hmg men inget är riktat mot oss.

07.00 blir vi avlösta och 08.00 rullar vi mot Tabben. Genom Tuzla kör vi nedluckat då man kastar sten mot oss. Efter en stund stannar pbvn, avsittning! Vi hoppar ut och ser att major Olsson med besättning står sidan om oss i sin PBV. Löjtnant Hedenlund går över och samtalar med major Olsson. En gammal rostig traktor kör förbi. (En sak klarar de av i det här djävla landet. De har pli på sina kärringar, säger Svensson. Alla tittar på den gamla rostiga traktorn. Bak på traktorn finns en bur, i buren sitter en gammal tant. Alla brister ut i ett rått men hjärtligt skratt.

18 september 1994

Väcks 04.40 av en trumpetfanfar som följs av marschmusik, det är sista rotationsomgången av BA 02 som skall åka hem. Delar av kompaniet är och stădar den nya campen. Jag, Hagge och Jeten har fått ett hedersuppdrag, vi skall stăda hygiencontainrarna. Sex toaletter och fyra duschar till 170 man.

Klockan 16.15 lastar vi av 17 ton mat. Ahlberg (PBV-gruppchef) kör gaffeltruck, han välter en pall med mjölk som går sönder. Hans ”pebba” kallas numera mjölkbilan.

22 september 1994

Det är nu bara Charlie Tango och kockarna kvar på tabcampen, vi vill ut och patrullera och ut på op-tjänst. På T18 har man haft 8 ”firing close” nu på eftermiddagen. Hela kvällen har det regnat 15,5 cm granater en bit bort, hela marken skakar. Vi sitter i tältet och stämningen är tryckt.

23 september 1994

Vaknade vid fyratiden av dessa förbannade granater. Granaterna kom närmare och närmare, inget larm utlöstes då signalkillarna åkt till nya campen. Det visade sig senare att den norska campen fick besök av en del av granaterna.

Chefen för FN:s bosnienstyrkor, general Michael Rose skulle komma på besök. Vi skulle byta om till ren uniform, putsa kängorna och städa campen. Klockan 17.11 kom sex stycken bilar som körde in bakvägen och körde ut via gaten. I en av dessa bilar satt generalen, färden tog 26 sekunder! Där stod vi!

Sniper-Johansson förbereder inför morgondagen med att försöka packa ryggsäcken, han tar plötsligt av sig tröjan och utropar- nu är det ett krig. Efter tio-minuters hopande, bankande och slitande lyckas han äntligen tillsluta locket. Han stönar, stånkar och försvinner till sist ut ur tältet för att lufta sig. Vilken syn.

24 september 1994

Efter avslutat pass 01.00 går jag och lägger mig, bara för att väckas igen 04.45. Dags för vaktpass igen. Avlöser post tvåan, det är lugnt och fridfullt och alla muslimer och serber sover gott. Plötsligt smäller det! Från min postering ser jag att det är en larmmina som utlösts. Medics-personalen tror att det är granatdetonationer, springer ut till Sisun, slår på blåljuset och larmsirenen. Jag tar upp mörkersiktet och ser bort mot våra tält. Ut kommer grabbarna yrvakna, staplande och halvnakna för att ta skydd i pbv:erna. Gissa om medics-personalen var populär efter den händelsen.

25 september 1994

Bataljonschefen informerade om operation Amanda, samt lovordade Charlie Tango då vi blivit utsatta för en hel del beskjutning och gjort ett bra jobb på Tabben.

Kockarna meddelade att deras mål är att alla ska gå upp sju kilo. På dagens matskyld kunde man läsa följande: fiskgratäng a'la Tuzla med hemlagat potatismos. Veckans alternativ, salladsbord med div. feta såser. Bättre fet och lycklig än smal och olycklig.

Efter briefing gick vi till bostadscontainrarna, plötsligt försvann Andersson. Han försvann ner i ett nästan två meter djupt hål fyllt med avlopp. Han skadade sig lätt i foten men luktade desto värre när vi drog upp den stackaren.

11 november 1994

Efter ett par timmars OP-tjänst på T-22 med sedvanlig rapportering av HMG och det-

onationer hände följande. Två natoplan flyger över oss, då plötsligt serberna avfyra en lv-robot. Serbernas ställning är cirka 2,5 km framför oss. Raketerna åker iväg och lämnar ett rökmoln efter sig på marken. Roboten exploderar nära planet (pga. några remsor från planet) men orsakar inga skador. Vi rapporterar snabbt in händelsen i hopp om vedergällning, dock utan framgång. Flygplanen gör en snäv sväng och försvinner bakom molnen.

Senare på kvällen på T-22 bas, läser Jeten högt ur en sexnovell. Tystnaden är total. Efter en stund reser sig Svenne upp och tar en toa rulle. - Det kvittar vad jag säger men jag måste gå och bajsas. Ett jubel hörs från hela gruppen och kommentarerna formligen väller över Svenne som flyr ut ur huset.

13 december 1994

Lucia. Jag har vakttjänst på campen och jag står ensam i bevakningstornet. Det är disigt, kallt och alldeles tyst. -Tomten sover, tyst det är i husen, tyst i husen ... Det är signal-Jörgensen som sjunger ut i högtalarsystemet. -God morgon, klockan är 05.00 och om tjugofem minuter skall samtliga sitta uppsuttna i matsalen för att fira lucia. Vi skulle egentligen spela regementsmarschen men vi har slarvat bort den, så det får bli signalsmarschen. Två sekunder senare ljuder en hårdrockslåt över hela campen. Jag själv kan inte göra annat än att skratta i min ensamhet åt hela den här komiska situationen.

24 december 1994

Julafton. Stiger upp 09.10 och tränar lite styrketräning. Björk renrakade min skalle. 14.00 blev vi kommenderade till matsalen, där vi skulle titta på Kalle Anka, äta av "gottebordet" och dricka glögg. 19.00, hela kompaniet samt några inbjudna yxor samlade i matsalen för att ta del av det fantastiska julbordet. Stämningen är lite dämpad men lättas upp då jultomten kommer på besök. Tomten, vår allas käre tolk "Kermit", delar ut julklappar och skojar friskt. Taket håller på att lyfta av soldaternas jubel då tomten skämtar vidare. -Ja, alla har varit snälla och skall få paket men det blir nog inget till kapten Larsson.

Julaftonen avslutas med en julkonsert, med kock Johnson på trumpet samt Jörgensen och Brödslev på gitarr

31 december 1994

Några är ute på OP-tjänst, större delen av kompaniet är på nyårsmiddag hos danskarna. Vi är tio man som bevakar campen. När kompaniet är tillbaka, samlas man i matsalen för att där spela bingolotto, läsa fejkade telegram samt utse en vinnare av en hatt-tävling. Blir avlöst 22.15 av Thorngren. Går förbi matsalen där jag ser vinnaren av hatt-tävlingen. En gummihandske har trätts på huvudet, ett sugrör som går från munnen in under hatten. Vilket resulterar i att när man blåser i sugröret ställer sig hatten rakt upp. Våldigt fyndigt. 23.45 är alla samlade. kapten Ågren håller nyårstal och kock Johnson på trumpet spelar Kungssången. 00.00 skjuts en lysraket iväg, major Olsson önskar ett Gott Nytt År och vi skålar med varandra i skumpa. Mina tankar går till Er därhemma och jag önskar att vi alla får ett bra 1995.

5 januari 1995

Blev avlösta på T22, klockan 10.30. Det var mycket halt väglag, det tog nästan tre timmar att köra ner till campen. Dessutom tappade pbvn fästet och kanade iväg. Det slutade med att en meter av pbvn hängde fritt ut över ett stup. Hade det inte varit för vår duktiga förare Thorngren så hade det hela nog slutat i en katastrof. Thorngren satt som förstenad i över en minut. När han hämtat sig, konstaterade han lugnt att han ”sett Elvis”.

8 januari 1995

Klockan 08.15 rullar vi ut från campen för att göra ett par dygn på T22.

12 januari 1995

Bosnienmuslimernas blockad inleds. Ingen ”Freedom of Movement”.

15 januari 1995

Vi äter rations, soppa till lunch, burkmat till middag. Vi fick order om att sköta om hygien idag. Tog ett handfat med varmt vatten och gick ut naken för att utanför huset tvaga mig. Naturligtvis kommer det ett par gamla kärringar som nästan svimmar av att få se en naken svensk viking i det bosniska vinterlandskapet.

Kompanichefen har meddelat anhörigruppen angående vår situation.

16 januari 1995

Blandade fotogen i dieseln idag så att vi kan köra med våra pbver. En kopparpackning har gått sönder i vår PBV. Thorngren lagade den med en bit tetrapack.

Dagens mat bestod av en burk med vita bönor och korv samt ett paket kex. Löjtnant Hedenlund har rapporterat till TL att vi har en uthållighet till den 29 januari, sedan är maten slut.

22 januari 1995

19.30 kom ett meddelande från TL 2, blockaden är bruten och ni skall rulla hem imorgon.

23 januari 1995

Klockan 09.15 alla är redo att köra mot campen. På radion hör vi att Delta Tango inte får rulla genom muslimernas checkpoint. De flesta stannar kvar runt pbverna i en timmes tid, sedan försvinner de en efter en. Vid tolvtiden får DT order om att återgå till campen. Behöver jag nämna att alla är arga och tysta.

24 januari 1995

Löjtnanten, Ullman, SS, West, Sniper, Hagge och jag gick fotpatrull till Navioci (eller hur det nu stavas). Inte mycket till rörelse, bara några flyktingar som bodde i byn. Spanade in ett par serbiska ställningar och noterade ett par överträdelser i form av granatdetonationer. Grymt jobbigt att gå i denna bergiga terräng med all is, slask och lera. Information om läget fick vi när vi kom tillbaka. Blockaden är hävd mot kompanierna men inte mot observationsposterna. Femte OG:t förbereder en offensiv.

Klockan 16.00 var vi uppsuttna i matsalen, överste Lundberg lovordade vår insats. Han förklarade vad som hänt samt vad som eventuellt kommer att hända. VL 1 tror att det snart blir en muslimsk offensiv.

8 februari 1995

Invigning av den nyrenoverade mässen, ”Yxet”. West, Werner, Ahlberg och Karlsson har stått för det tunga renoveringsarbetet. Mässen invigdes av stf BatC, som slog en vinflaska mot mässdörren. Tyvärr så flög det splitter från flaskan rakt i ögat på en stabsmedlem som fick uppsöka läkare. Mässen bjöd på ett glas skumpa och en öl.

14 februari 1995

Sandsäcksfyllning hela dagen, i ösregn. Två killar från VL har blivit hemskickade, en för att ha videofilmats och en som kört bil onykter.

Den fjärde mars är det medaljparad, Olofsson och jag skall träna fanvakten i vapenexercis.

4 mars 1995

Klockan 10.00 åkte vi till fotbollsplanen i Mramor och förövade inför medaljparaden. Lt Waller som förste fanbärare, jag själv som andre fanbärare och övriga fanvaktsmedlemmar är SS, Kanonsvensson, Björk, Thorngren, Karanzas, Hällegaard, Bengtsson och Berra. Hela kompaniet och inbjudna gäster stod uppställda klockan 16.00, då fanvakten marscherade in ackompanjerade av en trumma. Parad för fanan, medaljutdelning och nationalsången på trumpet, så djävla vackert. Väl tillbaka på campen blev det middag, tal och tolv dansande bosniska tjejer till alla soldaters glädje.

10 mars 1995

Sista dygnet på T18, det känns vemodigt. Löjtnanten, Sniper, West, Kanon Svensson och jag samt fyra holländare gick på patrull i området. På kvällen kom tre danska Leopard, en dansk PBV och en dansk sjukvårds-SISU. De skall vara här till imorgon bitti.

20 mars 1995

NORDBAT 2 marschen blev inställd pga. för hög stridsaktivitet i området. Den sk. våroffensiven började idag. Serberna lyckades få in en fullträff i Tuzla, en militärförläggning träffades och resultatet blev 15 döda och 34 allvarligt skadade.

23 mars 1995

Vapenteknikerna från VL visiterade våra vapen klockan 09.00. En vapentekniker sköt ett vådaskott med ett PSG 90. Kulan tog i en träbalk vid post fyran, en halv meter från Siggelin.

Tränade på eftermiddagen, pass 17-19. Echo har blivit isolerade på T18 igen.

24 mars 1995

Pass 01-03. På morgonen var det uppsittning på lastbilsflak för transport från campen. C:a 3,5 mil från campen blev vi avsläppta för att genomföra soldatprovet. Det var hela Bravo-plutonen, TL1, TL3, ”Kermit” och delar av Charlie. Vi gick genom byar, över berg och dal, på asfalt och i lera. Solen sken och det blev varmt och svettigt. Detonatio-

ner hördes men på ett betryggande avstånd. På radion hörde vi att T18 blev utsatta för flera firing close. TL 1 beslöt att vi skulle ta oss till campen genast, så marschen blev bara tre mil.

Vi fick tjugo minuter på oss att duscha och byta om när vi kommit tillbaka på campen. Vi (stri 1:an, foxtrot charlie, en sjukvårds-SISU och två PBV:er från Bravo) rullade snarast mot A-coy, beredda att understödja T18. Efter fyra och en halv timme rullade vi tillbaka mot camp Sleipner eftersom beskjutningen avtagit.

Hemåt det bär...

Länge var det oklart om vi skulle kunna köra mot Split pga. snöovädret. Resan som tog drygt tjugo timmar präglades av trötthet, hunger och ryggont. Men vad gjorde väl det när man äntligen stod på fosterländsk mark och andades in svensk frisk luft. Debriefing, avrustning, och middag avlöste varandra på Swedint.

Tacktal och medaljparad på I 15, Borås. Slutligen, ombyte till civila kläder och adjö av sina kamrater.

Hemkomst, möte med anhöriga och vänner. Tillbaks på det ordinarie jobbet. Saknaden av kamraterna och soldatlivet...

Vill passa på att tacka samtliga kamrater för ett spännande och lärorikt halvår.

PRIMUS ACIES

ODEN

Av Roger Odeberger

